

frögömmе, bildadt af kraussittande sammanväxta fruktblad, som vid mögnaden på ett bestämt sätt uppspringa. — b) Rundt frögömmе hos ormbunskar. — 3) (anat.) Broskaktig hinna, som betäcker benen vid en ledgång. — 4) Omlöpande fyrverkeripjes. Kallas äfv. Fantast. [Cap.—]

KAPSON, kappsón, m. 3. (fr. *Cavesson*) Brems, som sättes på en ostyrig häst, för att styra densamma vid skoning. [Cap.—]

KAPTEN, se *Kapiten*.

KAPUCIN, --sín, m. 3. 1) Munk af Kapucinerorden. — 2) (nat. hist.) En art af Apslägetet.

KAPUCINERORDEN, --sín'r-å'rd'n, m. sing. En munkorden, stiftad af den helige Franciscus.

KAPUN, -ún, m. 3. (ital. *Cappone* af lat. *Capo*) Utskuren tupp.

KAPUNERA, v. a. 1. Göra till kapun.

KAPUSCHONG, --schå'ng, m. 3. (fr. *Capuchon*) 1) Den på en munkkäpa befintliga kragen, som äfven kan dragas öfver huvudet. — 2) Dylig krage på mans- eller fruntimmerskappor.

KAPUTT, se *Kapott*.

KAR, n. 3. 1) Stort, vidt laggkärl, som brukas vid bryggnig, bykning, m. m. Har sammansättningarna Brygg-, Byk-, Bark-, Rökelse-, Saltkar, m. fl. — 2) (jäg.) Se *Koja*.

Anm. Häraf dim. *Kärl* ell. *Kärl*. *Kar* synes ursprungl. hafva betyd: kärl i allmänhet (deraf *Rökelskar*, *Saltkar*).

KARA, kära, f. 1. 1) Se *Ugnsraka*. — 2) (masm.) Trekantig eller halfrund brädlapp på en stång, hvarmed gösränner eller galtsängarne formeras.

KARA, v. a. 1. Raka med kara. (Fig. fam.) *K. åt sig*, på egennyttigt, sniket sätt begagna alla tillfällen att komma åt gods, penningar och förmåner. (Ordspr.) *Hvar k-r under sin gryta*, hvar söker sin fördel.

KARABINIER, --binnjår, m. 3. Benämning på ett slags tungt beväpnade ryttare, som hafva sitt namn deraf, att de i början voro beväpnade med karbiner. [Car.—]

KARADERING, f. 2. (myntv.) Guldets blandning med andra metaller.

KARAFF, -åff, ell. **KARAFIN**, --ýn, m. 3. (ital. *Caraffa*) Ett slags rund flaska af hvitt glas, nedtill vid och med smal hals.

KARAKAL, --ål, m. 3. En gulröd art af Lodjuren, i sydvestra Asien.

KARAKTER, -acktår, m. 3. (gr. *Charaktår*, verktyg till inskänep, prägling, intryckning; äfv. inskuret, prägladt, intryckt tecken.) 1) a) Skriftecken. *Grekiska k-er*. — b) Figur, som be-tecknar en stafvelse ell. ett helt ord. — 2) Egenskap, kännetecken. *Hvarje ting har sin egen k.* — 3) De grundsatser, hvilka människan följer i sitt tänke- och handlingssätt. Själshalt. *Han har en god, dålig, svag k. Vara utan k.*, utan grundsatser. *En nations k.*, dess utmärkande moraliska egenskaper. — 4) Stadga, fasthet i tänkesätt och grundsatser. *En man med k.* — 5) Stånd, titel, värdighet. *Uppgifva namn och k. Hafva professors k.* — 6) *K-sfashet*, --skildring, --svaghет, --sstyrka. [Character.]

KARAKTERISERA, -racketiserå, v. a. 1. 1) Uppräkna en saks utmärkande kännetecken. — 2) (om egenskaper) Utmärka, vara egen för. *Jag igenkänner häri det ädelmod, som k-r honom.* — 3) Skildra. *Han har väl k-t personerna.* — 4) Gifva någon en viss titel. *K. någon för professor.* [Character.—]

KARAKTERISTIK, karaktåristik, f. 3. Upp-präkande eller skildring af utmärkande egenskaper hos person eller sak. [Carac.—]

KARAKTERISTISK, karaktårístissk., a. 2. Som innehåller något utmärkande, hvarigenom person eller sak skiljes ifrån andra. Utmärkande. *En k. egenhet.* [Caract.—]

KARAKTERSBYGGNAD, karaktår'rsshy'gg-nadd, m. 3. Hufvudbyggnad vid en väl bebyggd landtgård.

KARAKTERSDANS, m. 3. Dans, som består i uttrycksfulla och ädla attityder.

KARAKTERSDRAG, n. 3. Ord eller hand-ling, som bidragr till kännedomen af en men-niskas karakter.

KARAKTERSLÖS, a. 2. Utan grundsats-er. — *Karaktårslöshet*, f. 3.

KARAKTERSMASK, m. 3. Förklädnad, häm-tad ifrån ett visst stånd, en viss personlighet.

KARAMELL, --å'll, m. 3. (fr. *Caramel*, af sp. *Caramelo*) Halvbrändt och hårdnadt socker.

KARANTÅN, -ranngtån, m. 3. (fr. *Quarantaine*, antal af fyratio) Den tid (ursprungligen af fyratio dagar), hvarunder ett skepp, som kommit ifrån pestsmittad eller för pestsmitta misstämkt hamn, icke får hafva någon gemenskap med den ort, dit det anländt. *Hålla k., tio dagars k.* — *Ss. K-stid*.

KARANTÅNSHUS, karanggtånshus, n. 3. Sär-skilt hus, der passagerare, som ankommit med ett för pestsmitta misstämkt fartyg, vistas under kar-antånstiden.

KARAT, -åt, n. 3. (ital. *Carato*) 1) Orrd, hvarmed angifves guldets halt eller finhet. *Adeer-ton k-s guld*, som håller 13 delar guld och 6 delar främmande tillsats. — 2) En vigt af 4 gran för perlor och diamanter. — *Ss. K-halt, --viggt*.

KARAVAN, --ån, m. 3. (egentl. *Kierrvame*, persiskt ord, som betyder handelsällskap) Stort resällskap, isynnerhet af köpmän, i Orienten och Afrika.

KARAVANSERAI, ----rår, n. Herrberge för karavaner.

KARAVANTE, --vånté, n. 3. Te, som kom-mer med karavaner landvägen ifrån Kina.

KARBAD, kärbdåd, n. 3. Bad, då kar be-gagnas och hela kroppen nedsänkes till halsen i vattnet.

KARBAS, karbås, m. 3. (t. *Karbatschie*) 1) Piska af flätade läderremmar, med skaft, öfveer-draget med läder. — Deraf Basa, Bas. — 2) (bobt.) Se *Råfblomster*.

KARBASA, v. a. 1. Piska med karbas.

KARBIN, karbin, m. 3. (fr. *Carabine*) Koort ryttarbössa.

KARBINHÅKE, karbinhåke, m. 2. pl. — *ha-kar*. Håke, hvarmedst karbinen under fäktning hänges öfver venstra axeln.

KARBORRE, se *Kardborre*.

KARBUNKEL, karbunnkg'l, m. 2. pl. — *klarr*. (lat. *Carbunculus*, litet kol) 1) Ett slags körrs-bårskört eller brunröd ädelsten. — 2) En högst elakartad spikböld, ofta af en knytnäves storlekk. — 3) (skåmtv.) Stor brännvinsfinne.

KARDA, f. 1. Allmänt bekant redskap, hvar-med ull redes till spinning, bestående af ett öfveer ett tunt, med handtag försedd trästycke fästadt läder, hvari hakar af ståltråd äro radvis insatta.

KARDA, v. a. 1. Reda ull med karda. *K. ull*.

KARDARE, m. 3. Arbetare på ett spinneri, som reder ull.

KARBENEDIKT, kårdbenedi'ekt, f. 3. Apoo-